

**PUHE LIIKENNETYÖLÄISTEN
YLEISVENÄLAISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA
MAALISKUUN 27 pnä 1921 ⁶⁶**

Toverit, sallikaa minun ennen kaikkea kiittää teitä tervehdyksestänne ja vastata samaten tervehtimällä edustajakokoustanne. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Ennen kuin siirryn välittömästi aiheeseen, joka koskee suoranaisesti edustajakokouksenne tehtäviä, työtänne sekä sitä, mitä koko Neuvostovalta odottaa edustajakokoukseltanne, sallikaa minun aloittaa hieman kauempaa.

Tullessani äsken salinne läpi huomioni kiintyi julisteseen, jossa oli sanat: „Työläisten ja talonpoikien valtakunta on ikuinen.” Ja luettuani tuon kummallisen julisteen, joka ei tosin riippunut tavanomaisella paikalla, vaan oli nurkassa — ehkä joku oli huomannut sen epäonnistuneeksi ja siirtänyt sen syrjään —, luettuani tuon kummallisen julisteen ajattelin: millaisissa aapisasioissa ja peruskysymyksissä meillä onkaan vielä sekavuutta ja virheellisiä käsityksiä. Tosiaan, jos työläisten ja talonpoikien valtakunta olisi ikuinen, se merkitsisi, ettei milloinkaan tulisi sosialismia, sillä sosialismi merkitsee luokkien hävittämistä, mutta niin kauan kuin on olemassa työläisiä ja talonpoikia, niin kauan on olemassa eri luokkia eikä siis voi olla täydellistä sosialismia. Niinpä mietiskellessäni sitä, miten meillä, kolmen ja puolen vuoden kuluttua Lokakuun kumouksesta, saattaa vielä olla moisia kummallisia julisteita, joskin hieman sivuun sysättyinä, aloin aprikoida sitäkin, että meillä lienee vielä peräti suuria väärinkäsityksiä myös kaikkein laajimmin levinneisiin ja yleisimmin käytettyihin tunnuksiin nähden. Kaikkihan me laulamme, että käymme nyt viimeistä ja ratkaisevaa taistoamme,— onhan esimerkiksi tämä yleisimpiä, kaikin tavoin toistamiamme

tunnuksia. Mutta pelkään pahoin, että jos suurimmalta osalta kommunisteja kysyttäisiin, ketä vastaan he käyvät nyt taistelua — eivät tietenkään viimeistä taistelua, se on sentään liikaa sanottu, vaan taistelua, joka on yksi viimeisistä ja ratkaisevista taisteluistamme —, niin pelkäänpä, että vain harvat vastaisivat oikein tähän kysymykseen ja osoittaisivat käsittävänsä selvästi, mitä tai ketä vastaan me käymme nyt taistelua, joka on yksi viimeisistä ja ratkaisevista taisteluistamme. Ja luulenpa, että tänä keväänä, niiden poliittisten tapahtumien vuoksi, jotka ovat kiinnittäneet laajojen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen huomiota, näiden tapahtumien vuoksi kannattaa mielestäni vielä kerran tarkastella uudelleen tai ainakin yrittää tarkastella kysymystä, ketä vastaan me tänä keväänä, nyt juuri käymme taistelua, joka on yksi viimeisistä ja ratkaisevista taisteluistamme. Sallikaa minun kosketella tätä kysymystä.

Tämän kysymyksen selittämiseksi on luullakseni ennen kaikkea tarkasteltava mahdollisimman huolellisesti ja mahdollisimman selväjärkisesti vielä kerran niitä voimia, jotka seisovat vastakkain ja joiden taistelu määrää niin Neuvostovallan kohtalon kuin yleensäkin proletaarisen vallankumouksen kulun ja kehityksen, vallankumouksen, jonka tarkoituksena on pääoman kukistaminen niin Venäjällä kuin muissakin maissa. Mitkä ovat nuo voimat? Millä tavalla ne ovat ryhmittyneet toisiaan vastaan? Miten nuo voimat ovat nykyisin sijoittuneet? Aina kun poliittinen tilanne kärjistyy vähänkin vakavammin ja aina kun poliittisten tapahtumien kulussa tapahtuu jokin uusi, vaikkapa vähemmänkin huomattava käänne, jokaisen ajattelevan työmiehen ja jokaisen ajattelevan talonpojan tulee kiinnittää huomionsa tähän kysymykseen, siihen kysymykseen, mitä voimia on ja miten ne ovat ryhmittyneet. Ja vasta silloin, kun osaa ottaa oikein ja aivan tervejärkisesti, sympatioistamme ja toivomuksistamme riippumatta huomioon nämä voimat, vasta silloin voimme tehdä myös oikeita johtopäätöksiä yleensä politiikkamme ja lähimpien tehtäviemme suhteen. Sallikaa minun siis luonnehtia nyt lyhyesti noita voimia.

Noita voimia on etupäässä, ylipäänsä ja pääasiallisesti kolme. Aloitan voimasta, joka on meille läheisin, aloitan proletariaatista. Se on ensimmäinen voima. Se on ensimmäinen erikoinen luokka. Sen te kaikki tunnette hyvin,

tehän elätte itse tuon luokan riveissä. Mikä asema sillä on nykyään? Neuvostotasavallassa se on luokka, joka otti kolme ja puoli vuotta sitten vallan käsiinsä ja on tänä aikana pystyttänyt herruutensa, diktatuurin ja joka näiden kolmen ja puolen vuoden aikana on kärsinyt, kokenut, kiusaantunut, nähnyt puutetta ja vaivaa enemmän kuin mitkään muut luokat. Nämä kolme ja puoli vuotta, joista enin aika on kulunut Neuvostovallan hurjaan kansalaisotaan koko kapitalistista maailmaa vastaan, ovat merkinneet työväenluokalle, proletariaatille, niin raskaita vitsauksia, niin suuria kieltäymyksiä, sellaisia uhrauksia ja niin äärimmäisen kärkevää kaikkinaista puutteenalaisuutta, ettei sellaista ole maailmassa ennen nähty. Ja kävi merkillisesti. Luokka, joka otti käsiinsä poliittisen ylivallan, otti sen myöntäen ottavansa sen yksin. Tämä sisältyy proletariaatin diktatuurin käsitteeseen. Tällä käsitteellä on merkitystä vain silloin, kun luokka tietää ottavansa poliittisen vallan yksinään eikä petä itseään eikä muita puhumalla muka „yleiskansallisesta, kaikkien valitsemasta, koko kansan siunaamasta” vallasta. Tuollaisen sanahelinän harrastajia, kuten hyvin tiedätte, on sängen paljon, vieläpä ylettömän paljon, muttei suinkaan proletariaatin joukossa, sillä proletarit ovat tajunneet ja kirjoittaneet perustuslakiin, tasavallan peruslakeihin, että kysymys on proletariaatin diktatuurista. Tämä luokka käsitti ottavansa vallan haltuunsa yksinään tavattoman vaikeissa oloissa. Se on käyttänyt valtaansa siten kuin yleensä diktaturia käytetään, t.s. on käyttänyt poliittista ylivaltaansa mitä suurimmalla lujudella ja järkähtämättömyydellä. Ja samalla näinä kolmena ja puolena poliittisen ylivaltaansa vuotena se on joutunut kestäämään sellaisia kärsimyksiä, kieltäymyksiä, nälkää ja taloudellisen asemansa huonontumista, jollaista ei mikään muu luokka ole historiassa koskaan kokenut. Ja ymmärrettävää on, että näiden yli-inhimillisten ponnistusten seurauksena tämä luokka on nyt tavattoman väsynyt ja nääntynyt ja tavattoman kiusaantunut.

Kuinka saattoi käydä niin, että maassa, jossa proletariaatti on niin vähälukuinen väestön muuhun osaan verrattuna, takapajuisessa maassa, joka asevoimin eristettiin keinotekoisesti muista maista, missä proletariaatti on lukuisampi, luokkatietoisempaa, kurinalaista ja järjestyntä, kuinka saattoi käydä niin, että tällaisessa maassa,

koko maailman porvariston vastarinnasta ja painostuksesta huolimatta yksi luokka kykeni pystyttämään valtansa? Kuinka sen valta on voinut pysyä pystyssä kolme ja puoli vuotta? Mistä se on saanut tukea? Tiedämme, että tuki on ollut maan rajojen sisällä, talonpoikaisjoukoissa. Siirryn heti luonnehtimaan tätä toista voimaa, mutta suorittakaamme ensin loppuun ensimmäisen voiman erittely. Sanoin, ja jokainen teistä on havainnut samaa seuratessaan tehtaissa, varikoilla, työpajoissa lähimpien toveriensa elämää ja tietää, että tuon luokan hädänalaisuus ei ole koskaan ollut niin suuri ja kärkevä kuin sen diktatuurin kaudella. Maa ei ole koskaan ollut niin väsynyt, niin nääntynyt kuin nyt. Mikä sitten on antanut tälle luokalle moraalista voimaa kestää nuo kärsimykset? Onhan selvää ja aivan ilmeistä, että jostakin sen on pitänyt ammentaa moraalista voimaa näiden aineellisten puutteiden voittamiseksi. Kysymys moraalista voimasta ja moraalisesta tuesta, kuten tiedätte, on epämääräinen, moraalilla voimallahan voidaan ymmärtää mitä hyvänsä ja sen varjolla voidaan esittää mitä tahansa. Tämän vaaran välttämiseksi — ettei tähän moraalisen voiman käsitteeseen solutettaisi mitään epämääräistä tai mielikuvituksellista — kysyn itseltäni, eikö voida minäkään tunnusmerkkien mukaan määritellä tarkasti, mistä proletariaatti on saanut moraalista voimaa kestää sen poliittiseen herruuteen liittyneet ennen kuulumattomat aineelliset kieltämykset? Luulisin, että kun kysymys asetetaan näin, saadaan siihen täsmällinen vastaus. Kysykää itseltänne, olisiko Neuvostotasavalta jaksanut kestää sen, mitä se on kestänyt kolmen ja puolen vuoden aikana, ja pitää niin hyvin puoliaan maailman kaikkien maiden kapitalistien tukemien valkokaartilaiden painostusta vastaan, jollei sen rinnalla olisi ollut kehittyneitä, vaan takapajuisia maita? Tämän kysymyksen asettaminen jo riittää, että vastaus siihen olisi aivan selvä.

Tiedätte, että kaikki maailman rikkaimmat suurvallat kävivät kolme ja puoli vuotta sotaa meitä vastaan. Ne sota-voimat, jotka meillä oli vastassamme ja jotka tukivat Koltshakia, Judenitshia, Denikiniä ja Wrangelia, olivat verrattomasti ja ehdottomasti monta vertaa suuremmat kuin omat sotavoimamme, ja te tiedätte sen mainiosti, sillä jokainen teistä oli itse mukana sodassa. Te tiedätte varsin hyvin, että kaikki nuo valtiot ovat nytkin meitä verratto-

masti mahtavampia. Kuinka siis saattoi käydä niin, että ne eivät yrityksistään huolimatta voineet voittaa Neuvostovaltaa? Kuinka saattoi niin käydä? Siihen meillä on täsmällinen vastaus. Niin saattoi käydä ja niin kävi sen vuoksi, että kaikissa kapitalistisissa maissa proletariaatti oli meidän puolellamme. Niissäkään tapauksissa, jolloin se oli tietävästi menshevikkien ja eserrien vaikutuksen alainen — Euroopan maissa näitä nimitetään toisin —, se ei kuitenkaan kannattanut taistelua meitä vastaan. Loppujen lopuksi johtomiesten oli pakko tehdä myönnytyksiä joukoille ja työmiehet tekivät tyhjäksi tuon sodan. Voittoa emme saaneet me, sillä sotavoimamme olivat mitättömän vähäiset, vaan voiton aiheutti se, että suurvallat eivät voineet käyttää kaikkia sotavoimiaan meitä vastaan. Sodan kulku riippuu siinä määrin kehittyneimpien maiden työläisistä, että sotaa ei voida käydä vastoin heidän tahtoaan, ja viime kädessä he torpedoivat passiivisella ja puolittain passiivisella vastarinnallaan meitä vastaan käydyn sodan. Tämä kiistaton tosiasia antaa tarkan vastauksen kysymyseen, mistä Venäjän proletariaatti sai niin paljon moraalista voimaa, että se kesti kolme ja puoli vuotta ja voitti. Venäjän työläiselle antoi moraalista voimaa se, että hän tiesi ja tunsu saavansa tässä taistelussa apua ja tukea Euroopan kaikkien kehittyneimpien maiden proletariaatilta. Mihin suuntaan työväenliikkeen kehitys siellä käy, siitä on meille osoituksena se, ettei viime aikoina Euroopan työväenliikkeessä ole ollut muita niin suuria merkkitapauksia kuin sosialististen puolueiden jakautuminen Englannissa, Ranskassa, Italiassa ja muissa maissa, niin voitetuissa kuin voittajamaissakin, maissa, joiden kulttuuri on erilaista ja taloudellinen kehitys eri tasolla. Tämän vuoden tärkein tapahtuma oli kaikissa maissa se, että häviölle joutuneiden, täyden vararikon kärsineiden sosialististen ja sosialidemokraattisten puolueiden, venäläisittäin sanoen menshevikki- ja eserräpuolueiden, keskuudesta on erottunut kommunistipuolue, joka nojaa työväenluokan kaikkien edistyksellisten ainesten tukeen. Ja tietenkin aivan varmaa on, että jos näiden kehittyneiden maiden asemesta meitä vastaan olisivat sotineet takapajuiset maat, joissa ei ole niin voimakkaita proletaarijoukkoja, emme olisi kestäneet edes kolmea ja puolta kuukautta saatikka kolmea ja puolta vuotta. Olisiko proletariaatillamme saattanut olla moraalista voimaa,

ellei sen tukena olisi ollut kehittyneimpien maiden työläisten myötätunto, jotka tukivat meitä huolimatta niistä valheista, joita imperialistit levittelevät Neuvostovallasta miljoonin kappalein ilmestyvien lehtiensä avulla, ja huolimatta siitä, että „työväen johtajat”, menshevikit ja eserrät ovat yrittäneet hajottaa ja ovat hajottaneetkin työläisten meidän puolestamme käymää taistelua. Tuohon kannatukseen nojaten vähälukuisuutensa vuoksi heikko, vastoinkäymisten ja puutteen näännyttämä proletariaattimme on voittanut, sillä moraalinen voima tekee sen voimakkaaksi.

Siinä on ensimmäinen voima.

Toisena voimana on se voima, joka on kehittyneen pääoman ja proletariaatin välillä. Se muodostuu pikkuporvaristosta, pienyrittäjistä, talonpoikaistosta, joka on Venäjällä väestön valtaenemmistönä. Se muodostuu pääasiallisesti pienyrittäjistä ja pienviljelyksestä. Yhdeksältä kymmenesosaltaan ne ovat sellaisia eivätkä voi olla muunlaisia. Ne eivät osallistu joka päivä pääoman ja työn väliseen ankaraan taisteluun, ne ovat kouluttamattomia, taloudelliset ja poliittiset elämänehdot eivät lähennä niitä toisiinsa, vaan erottavat, työntävät erilleen toisistaan, pirstovat miljooniksi yksikseen toimiviksi pienyrittäjiksi. Sellaisia ovat tosiasiat, jotka te kaikki tiedätte varsin hyvin. Eivät mitkään kollektiivit, kolhoosit eivätkä kommuunit voi tätä muuksi muuttaa ennen kuin vasta monen monituisten vuosien mittaan. Oikealla olevista vihollisistaan, tilanherraluokasta, tämä voima teki lopun erittäin nopeasti, mikä oli proletariaatin diktatuurin vallankumouksellisen tarmokkuuden ja uhrautuvaisuuden ansiota, se pyyhkäisi ne pois alas asti, hävitti niiden ylivallan ennen näkemättömän nopeasti. Mutta mitä pikemmin tämä voima hävitti tuon ylivallan, mitä nopeammin se ryhtyi harjoittamaan omaa taloutta koko kansalle kuuluvalla maalla, mitä päättäväisemmin se nujersi pienen kulakkivähemmistön, sitä nopeammin se itse muuttui pienisänniksi. Tiedätte, että Venäjän maaseutu on tänä aikana nivelloitunut. Suurviljelijöiden ja viljelyksiä omistamattomien lukumäärä on vähentynyt, keskivarakkaiden talouksien määrä on lisääntynyt. Maaseutuväestömme on tänä aikana muuttunut entistä pikkuporvarillisemmaksi. Se on itsenäinen luokka, luokka, joka tilanherrojen ja kapitalistien nujertamisen ja

karkottamisen jälkeen on jäänyt ainoaksi proletariaattia vastustamaan kykeneväksi luokaksi. Siksi on tolkutonta kirjoittaa julisteisiin, että työläisten ja talonpoikien valtakunta on ikuinen.

Tiedätte, millainen tämä voima on poliittiselta mielialaltaan. Tämä on horjuva voima. Sen olemme huomanneet vallankumouksemme kulussa maan kaikilla kulmilla — Venäjällä se on horjunut omalla tavallaan, Siperiassa omalla tavallaan, Ukrainassa omalla tavallaan, mutta kaikkialla lopputulos on ollut sama: tämä voima on horjuva voima. Eserrät ja menshevikit kulettivat sitä kauan talutusnuorassaan, ja tämä kaikki tapahtui sekä Kerenskin avulla että myös Koltshakin kaudella samoin kuin Samaran Perustavan kokouksen aikoihin ja menshevikki Maiskin ollessa Koltshakin tai tämän edeltäjien ministerinä j.n.e. Tämä voima on horjunut antautuen vuoroin proletariaatin ja vuoroin porvariston johdettavaksi. Mutta miksei tämä voima, joka on valtaenemmistönä, ole itse johtanut itseään? Siksi, että tuon joukon taloudelliset elinehdot ovat sellaisia, ettei se itse voi liittyä eikä tiivistyä yhteen. Tämä on selvää jokaiselle, joka ei anna huumata itseään sellaisilla sisällyksettömillä sanoilla kuin „yleinen kansanäänestys”, perustava kokous ja muu sellainen „demokratia”, jolla kansaa on narrattu satoja vuosia kaikissa maissa; samaa ovat eserrät ja menshevikit meillä harjoittaneet satoja viikkoja epäonnistuen „joka jumalan kerta tässä samassa paikassa”. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Tiedämme omasta kokemuksestamme ja, jos otamme uuden ajan, sanokaamme 150 vuotta, huomaamme kaikkien vallankumousten kehityksen todistavan koko maailmassa, että aina ja kaikkialla on tulos ollut nimenomaan seuraava: yleensä pikkuporvariston ja m.m. talonpoikien kaikki yritykset tajuta oma voimansa, ohjata talouselämää ja politiikkaa omalla tavallaan, ovat aina epäonnistuneet. Joko proletariaatin johdolla tai kapitalistien johdolla — keskitietä ei ole. Kaikki, jotka siitä haaveilevat, ovat tyhjänpäiväisiä uneksijoita, haaveilijoita. Heidät kumoo politiikka, talouselämä ja historia. Marxin koko oppi osoittaa, että jos kerran pienomistajat oletetaan tuotantovälineiden ja maan omistajiksi, niin heidän kesken tapahtuvasta vaihdosta kasvavat ehdottomasti esiin pääoma ja samalla pääoman ja työn väliset ristiriidat. Pääoman ja proletariaatin taistelu on välttämättömyys, laki,

joka on ilmennyt kaikkialla maailmassa, eikä sitä voi olla huomaamatta kukaan, joka ei halua pettää itseään.

Näistä tärkeimmistä taloudellisista tosiseikoista johtuukin, että tämä voima ei voi nostaa itseään esiin ja että sellaiset yritykset kaikkien vallankumousten historiassa ovat aina epäonnistuneet. Tuo voima joutuu aina porvariston johdettavaksi, mikäli proletariaatin ei onnistu päästä vallankumouksen johtoon. Niin on ollut kaikissa vallankumouksissa, eivätkä myöskään venäläiset ole tietenkään millään erityisellä pyhällä öljyllä voideltuja, ja jos he yrittävät päästä pyhimyksiksi, ei siitä synny muuta kuin hullutusta. Historia kohtelee meitä tietysti samoin kuin muitakin. Kaikki tämä on niin havainnollista meille kaikille sen vuoksi koska olemme kokeneet kerenskiläiskomennon. Silloin hallituksella oli tukenaan sata kertaa enemmän kuin bolsheveikeilla viisaita ja valistuneita poliittisen linjan johtajia, joilla oli runsaasti kokemusta politiikan ja valtion hallinnon alalta. Jos laskisimme kaikki ne viran- ja toimenhaltijat, jotka harjoittivat sabotaasia meitä vastaan, mutta eivät asettaneet tehtäväkseen sabotoida menshevikkeihin ja eseriin nojannutta Kerenskin hallitusta, niin sellaisia oli valtaenemmistö. Ja kuitenkin tuo hallitus kaatui. Oli siis olemassa syitä, jotka olivat painavampia kuin intelligenttien, sivistyneiden valtaenemmistön voimat, vaikka nämä olivat tottuneet hallitsemaan valtiota ja olivat hankkineet tämän taidon jo vuosikymmeniä ennen kuin joutuivat ottamaan valtiovallan käsiinsä. Ukrainassa, Donilla ja Kubanilla koetettiin samaa joskin toisessa muodossa ja kaikkialla on tulos ollut sama. Tässä ei voi olla mitään satunnaista. Toisen voiman taloudellinen ja poliittinen laki on seuraava: joko proletariaatin johdolla — tie on vaikea, mutta sitä kulkien voidaan vapautua tilanherrojen ja kapitalistien vallasta, — tai kapitalistien johdolla, kuten kehittyneimmissä demokraattisissa tasavalloissa, yksinpä Amerikassakin, missä vielääkään ei ole kokonaan lakattu jakamasta maata ilmaiseksi (jokaiselle tulokkaalle on annettu ilmaiseksi 60 desjatiinaa; parempia ehtoja ei voida kuvitellakaan!) ja missä se on johtanut täydelliseen pääoman herruuteen.

Se on toinen voima.

Meillä tämä toinen voima on horjuva, se on kovin väsynyt. Vallankumouksen rasisukset painavat sitä, ja viime

vuosina sitä ovat kohdanneet entistä raskaammat koettelemukset: katovuosi, luovutusvelvollisuuden suorittaminen samalla kun karjaa kuolee ja puuttuu rehua j.n.e. Tällaisessa tilanteessa on ymmärrettävää, että tämä toinen voima, talonpoikaisjoukot, on joutunut epätoivoon. Se ei ole voinut ajatella asemansa parantamista, vaikka tilanherrojen nujertamisesta on kulunut kolme ja puoli vuotta, mutta parannuksen aikaansaaminen käy välttämättömäksi. Kotiutuva armeija ei löydä mahdollisuuksia työvoimansa oikealle käytölle. Niinpä tämä pikkuporvarillinen voima muuttuukin anarkistiseksi ainekseksi, joka esittää vaatimuksensa levottomuuksina.

Kolmas voima on kaikille tunnettu, sen muodostavat tilanherrat ja kapitalistit. Tätä voimaa ei meillä nyt ole. Mutta viime viikkojen eräät tärkeimmät tapahtumat, eräs sangen tärkeä opetus — Kronstadtin tapahtumat — ovat olleet kuin salama, joka on valaissut tosioloja kirkkaammin kuin mikään konsanaan.

Euroopassa ei ole nyt maata, missä ei olisi valkokaartilaisaineiksia. Venäläisiä emigrantteja lasketaan olevan seitsemänsataa tuhatta henkeä. Nämä ovat paenneita kapitalisteja sekä se virkailijajoukko, joka ei voinut mukautua Neuvostovaltaan. Tätä kolmatta voimaa emme näe, sillä se on mennyt rajan taa, mutta se elää ja toimii liitossa koko maailman kapitalistien kanssa, jotka tukevat sitä kuten aikaisemmin Koltshakia, Judenitshia ja Wrangelia niin rahallisesti kuin muullakin tavalla, sillä niillä on omat kansainväliset yhteytensä. Jokainen muistaa tämän väen. Viime päivinä olette tietysti kiinnittäneet huomiota siihen, miten runsaasti sanomalehdissä on ollut valkokaartilaislehdistöstä otettuja sitaatteja, lainauksia, joissa selitetään Kronstadtin tapahtumia. Näistä tapahtumista on viime päivinä kirjoitellut Burtsev, joka julkaisee lehteä Pariisissa, niistä on antanut arvionsa Miljukov, — olette kaiken tämän tietenkin lukeneet. Miksi lehtemme ovat kiinnittäneet tähän näin paljon huomiota? Onko se oikein? On, sillä vihollinen on tunnettava tarkasti. Se ei ole enää aivan näkyvässä, koska se on mennyt rajan taa, mutta huomatkkaa, se ei ole siirtynyt kovinkaan kauaksi, korkeintaan muutaman tuhannen virtan päähän, ja sinne siirryttyään se on piiloutunut. Se on säilynyt, se on elossa, se odottaa. Siksi sitä on pidettävä silmällä, sitäkin suuremmalla syyllä, kun kysymyksessä

eivät ole vain pakolaiset. Ei, kysymyksessä ovat suoranaiset maailman pääoman apurit, jotka elävät sen kustannuksella ja toimivat yhdessä sen kanssa.

Te kaikki olette tietysti panneet merkille, että ulkomailla ilmestyvistä valkokaartilaislehdistä otetut lainaukset ovat samaa maata Ranskan ja Englannin lehdistä otettujen lainausten kanssa. Kysymyksessä on sama kuoro, sama orkesteri. Sellaisissa orkestereissa ei tosin ole samaa kapellimestaria, joka ohjaisi esitystä nuottien mukaan. Kansainvälinen pääoma ohjailee siellä esitystä tavalla, joka on vähemmän silmiinpistävä kuin kapellimestarin ohjauspuikko, mutta että kysymyksessä on sama orkesteri, se selvinnee teille jokaisesta sitaatista. He ovat myöntäneet olevansa suostuvaisia, jos tunnukseksi tulee „Neuvostovalta ilman bolshevikkeja”. Ja Miljukov selittää sitä varsin selvästi. Hän on tutkinut huolellisesti historiaa ja verestänyt tietojään kokemalla Venäjän historiaa omassa selkänahassaan. Kaksikymmenvuotisen professorin-tutkimuksensa tulokset hän on nyt vahvistanut kaksikymmenkuukautisella omakohtaisella tutkimuksella. Hän julistaa, että jos tunnukseksi tulee Neuvostovalta ilman bolshevikkeja, niin hänkin kannattaa sitä. Siellä ulkomailla, Pariisissa, ei nähdä, olisiko se siirtymistä hieman oikealle vai hieman vasemmalle, anarkistien puoleen. Sinne ei näy, mitä Kronstadtissa tapahtuu, mutta hän sanoo: „Herrat monarkistit, älkää pitäkö kiirettä, älkää häiritkö kirkumalla siitä.” Ja hän sanoo olevansa valmis kannattamaan Neuvostovaltaa bolshevikkeja vastaan, jos se on siirtymistä vasemmalle.

Näin kirjoittaa Miljukov ja se pitää ehdottomasti paikkansa. Hän on oppinut yhtä ja toista Venäjän historiasta sekä tilanherroilta ja kapitalisteilta ja väittää, että kaikesta huolimatta Kronstadtin tapahtumat merkitsevät pyrkimystä muodostaa Neuvostotasavalta ilman bolshevikkeja; hieman oikealle, hieman vapaakauppaa; hieman perustavaa kokousta. Kuunnelkaa ketä menshevikkiä tahansa, niin kuullette kaikkea tätä, mahdollisesti edes poistumatta täältä salista. Jos Kronstadtin tapahtumien tunnus merkitsee poikkeamista hieman vasemmalle, Neuvostovaltaa anarkistien kanssa, joita kurjuus, sota ja armeijan kotiuttaminen ovat synnyttäneet, niin miksi Miljukov kannattaa sitä? Siksi, että hän tietää, että poiketa voidaan joko proletaariatien diktatuurin suuntaan tai kapitalistien suuntaan.

Muuten ei poliittinen valta voisi pysyä pystyssä. Joskaan taistelumme ei ole vielä viimeinen, vaan eräs viimeisistä ja ratkaisevista, niin ainoa oikea vastaus kysymykseen, ketä vastaan käymme nyt erästä ratkaisevista taisteluista, on tämä: pikkuporvarillista miljöötä vastaan kotimaassamme. (Suosionosoituksia.) Mitä tilanherroihin ja kapitalisteihin tulee, niin olemme voittaneet heidät ensimmäisessä ottelussa, mutta vain ensimmäisessä, ja toinen ottelu käydään jo kansainvälisessä mitassa. Nykyinen kapitalismi, vaikka se olisi jopa sata kertaa voimakkaampi, ei pysty sotimaan meitä vastaan, koska siellä, kehittyneimmissä maissa, työläiset, jotka eilen torpedoivat sen aloittaman sodan, torpedoivat sen tänään vieläkin paremmin, vielä varmemmin, koska sodan jälkiseuraukset ilmenevät siellä yhä tuntuvammin. Olemme saaneet kotimaassamme voiton pikkuporvarillisesta miljööstä, mutta se on vielä näyttävä voimansa, ja tilanherrat ja kapitalistit ottavat tämän huomioon, varsinkin viisaimmat heistä, kuten Miljukov, joka sanoi monarkisteille: pysykää alallanne ja olkaa vaiti, sillä muutoin lujitatte vain Neuvostovaltaa. Sen on osoittanut vallankumousten yleinen kulku, vallankumousten, joiden aikana on ollut lyhytaikaista, maaseudun tilapäisesti kannattamaa työtätekevien diktatuuria, mutta ei ole syntynyt kestäväää työtätekevien valtaa; kaikki on luisunut lyhyessä ajassa takaisin. On luisunut takaisin juuri siksi, että talonpojilla, työtätekevillä, pienyrittäjillä ei voi olla omaa politiikkaa ja monien horjahtelujen jälkeen näiden on pakko perääntyä. Niin oli laita myös Ranskan suuressa vallankumouksessa, niin on ollut pienemmässä mitassa kaikissa vallankumouksissa. Ja selvää on, että kaikki ovat ottaneet siitä oppia. Valkokaartilaisemme ovat siirtyneet rajan taakolmen vuorokauden matkan päähän ja istuvat siellä vaanimassa saaden tukea ja kannatusta Länsi-Euroopan pääomalta. Sellainen on tilanne. Siitä taas johtuvat selvästi proletariaatin tehtävät ja velvollisuus.

Väsämys ja nääntymys synnyttää tiettyä mielialaa, joskus suoranaista epätoivoa. Kuten aina, vallankumouksellisilla aineksilla tämä mieliala ja epätoivo ilmenee anarkismina. Niin on ollut kaikissa kapitalistisissa maissa, ja niin tapahtuu meilläkin. Pikkuporvarillinen miljöö on kriisin kourissa, sillä viime vuodet ovat olleet sille raskaita, joskaan eivät niin raskaita kuin vuosi 1919 oli proletariaatille, mutta

kuitenkin raskaita. Talonpoikaiston on pitänyt pelastaa valtio, suostua luovuttamaan elintarvikeylijäämänsä korvauksettomasti, mutta se ei voi enää kestää samanlaista voimain jännitystä ja siksi se on ymmällä, epäröi ja horjuu, ja kapitalistivihollinen ottaa tämän huomioon sanoen: kunpa vain saisi horjahtamaan, häilähtämään, kyllä se sitten lähtee menemään. Tätä merkitsevät Kronstadtin tapahtumat valaistuina siltä kannalta, mitkä ovat luokkien voimasuhteet yleisvenäläisessä ja kansainvälisessä mitassa. Juuri tästä on kysymys siinä eräässä viimeisessä ja ratkaisevassa taistelussa jota käymme, sillä tästä pikkuporvarillisesta ja anarkistisesta miljööstä emme ole vielä saaneet täydellistä voittoa, mutta tästä voitosta riippuu nyt lähinnä vallankumouksen kohtalo. Ellemme saa tuota voittoa, luisumme takaisin samoin kuin Ranskan vallankumous. Se on väistämätöntä ja sitä on katsottava silmiä ummistamatta ja yrittämättä kuitata asiaa sanahelinällä. On tehtävä kaikki mitä suinkin voidaan pikkuporvarillisten joukkojen aseman helpottamiseksi ja säilytettävä proletaarinen johto, ja silloin Euroopassa kasvava kommunistinen vallankumousliike saa uutta täydennystä. Se, mikä siellä jäi tänään tapahtumatta, voi tapahtua huomenna, se, mikä ei tapahdu huomenna, saattaa tapahtua ylihuomenna, mutta sellaiset aikajaksot kuin huomenna ja ylihuomenna merkitsevät maailmanhistoriassa vähintään muutamia vuosia.

Tässä vastaukseni kysymykseen, minkä puolesta me nyt taistelemme ja käymme erästä viimeistä ja ratkaisevaa taisteluaamme, mikä merkitys on viimeaikaisilla tapahtumilla, mitä merkitsee luokkataistelu Venäjällä. Nyt on selvää, miksi tämä taistelu on käynyt niin kärkeväksi, miksi meidän on niin vaikea ymmärtää, ettei päävihollisemme ole nyt Judenitsh, Koltshak eikä Denikin, vaan tilanteemme, oma miljöömme.

Nyt voin siirtyä liian pitkäksi venyneen puheeni loppuosaan, luonnehtimaan rautatie- ja vesiliikenteessä vallitsevaa tilannetta sekä rautatieläisten ja vesiliikennetyöläisten edustajakokouksen tehtäviä. Mielestäni se, mitä olen joutunut tässä kuvaiilemaan, on mitä kiinteimmässä ja välittömimmässä yhteydessä näihin tehtäviin. Tuskinpa mikään muu proletariaatin osa joutuu jokapäiväisessä taloustoiminnassaan niin selvästi kosketuksiin teollisuuden ja maanviljelyksen kanssa kuin rautatieläiset ja vesiliikennetyöläi-

set. Teidän on toimitettava kaupunkeihin ruokatarvikkeita ja elvytettävä maaseutua kuljettamalla sinne teollisuustuotteita. Tämä on jokaiselle selvää, ja rautatie- ja vesiliikennetyöläisille selvempää kuin muille, sillä siitä koostuu heidän jokapäiväinen työnsä. Ja mielestäni siitä seuraa ilman muuta, että rautatie- ja vesiliikenteen työntekijöillä on tällä hetkellä poikkeuksellisen tärkeitä tehtäviä ja että he kantavat suuren vastuun.

Kaikki te tiedätte, että edustajakokouksenne on kokoonnutunut aikana, jolloin liiton ylä- ja alajärjestöjen kesken on ollut kahnausta. Kun tämä kysymys otettiin esille viime puoluekokouksessa, siitä tehtiin sellaiset päätökset, että ylä- ja alajärjestöt sovitetaan keskenään alistamalla yläjärjestöt alajärjestöjen valvontaan ja oikaisemalla ne mielestäni osittaiset, mutta joka tapauksessa oikaisemista kaipaavat virheet, joita yläjärjestöt ovat tehneet. Tiedätte, että puolueen edustajakokouksessa nämä oikaisut tehtiin ja että tämä puolueen edustajakokous päätti työnsä entistä suuremman yhtenäisyyden ja yksimielisyyden vallitessa kommunistisen puolueen riveissä. Se on etujoukon, t.s. proletariaatin johtavan osan, luonnollinen, tarpeellinen ja ainoa oikea vastaus pikkuporvarillisten ja anarkististen järjestymättömien voimien liikkeeseen. Jos me, tietoiset työläiset, tajuaamme tämän liikkeen vaarallisuuden, liitymme lujemmin yhteen ja alamme tehdä työtä kymmenen kertaa yksimielisemmin, sata kertaa lujemmin yhteenliittyneinä, niin tämä tekee meidät kymmenen kertaa voimakkaammiksi ja silloin me, jotka olemme voittaneet sotilaallisen painostuksen, voitamme myös näiden koko jokapäiväistä elämäämme järkyttävien ja, toistan, siitä syystä vaarallisten järjestymättömien voimien horjahtelut ja häilymiset. Puolueen edustajakokous oikaisi sen, mihin sen huomiota oli kiinnitetty, päätöksellään, joka merkitsee huomattavaa edistystä proletaarisen armeijan yhteenliittämisen ja yksimielisyyden kannalta. Teidän on nyt tässä edustajakokouksessanne tehtävä samoin ja pantava puolueen edustajakokouksen päätös täytäntöön.

Toistan, että vallankumouksen kohtalo riippuu välittömästi proletariaatin tämän osan työstä paljon enemmän kuin sen muiden osien työstä. Meidän on järjestettävä jälleen maatalouden ja teollisuuden keskeinen kauppavaihto, mutta sen järjestäminen vaatii aineellista pohjaa.

Mikä on tänä aineellisena pohjana teollisuuden ja maatalouden yhteyden ylläpitämisessä? Sinä on rautatie- ja vesiliikenne. Senpä vuoksi te olette velvollisia suhtautumaan työhönne erikoisen vakavasti, ja tämä ei koske ainoastaan niitä teistä, jotka ovat kommunistisen puolueen jäseniä ja siis tietoisia proletariaatin diktatuurin toteuttajia, vaan myös niitä, jotka eivät kuulu puolueeseen, mutta ovat miljoonan tai puolentoista miljoonaa käsittävän liikennetyöläisten ammattiliiton toimihenkilöitä. Ottamalla oppia vallankumouksemme ja kaikkien aikaisempien vallankumousten opetuksista teidän kaikkien on käsitettävä nykyisen tilanteen vaikeus, ja jollette peitä silmiänne kaikenlaisilla tunnuslauseilla, olkoonpa puhe „vapaudesta”, perustavasta kokouksesta tai „vapaista Neuvostoista” — kylttien uudelleen maalaaminenhan on niin helppoa, että Miljukovkin esittäytyi Kronstadtin tasavallan Neuvostojen kannattajaksi —, jollette sulje silmiänne näkemästä luokkien voimasuhteita, saatte terveen ja vankan pohjan, perustan kaikille poliittisille johtopäätöksillenne. Teille käy selväksi, että elämme nyt kriisikautta, jolloin meistä riippuu, kulkeeko proletaarinen vallankumous voittoon yhtä järkkymättä kuin se on kulkenut viime aikoina, vai antaako se epäröinnillään ja horjunnallaan voiton valkokaartilaisille, mikä ei helpota vaikeaa tilannetta, vaan loitontaa Venäjän moniksi vuosikymmeniksi vallankumouksesta. Te, rautatieläisten ja vesiliikennetyöläisten edustajat, voitte ja teidän täytyy tehdä vain yksi johtopäätös: sata kertaa enemmän proletaarista yhtenäisyyttä ja proletaarista kurinalaisuutta. Toverit, meidän on hinnalla millä hyvänsä saatava se aikaan ja saavutettava voitto. (M y r s k y i s i ä s u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Julkaistu „Pravda” lehdessä
67. ja 68. numerossa
maaliskuun 29 ja 30 pnä 1921

Julkaistaan
„Pravda” lehdessä
tekstin mukaan